

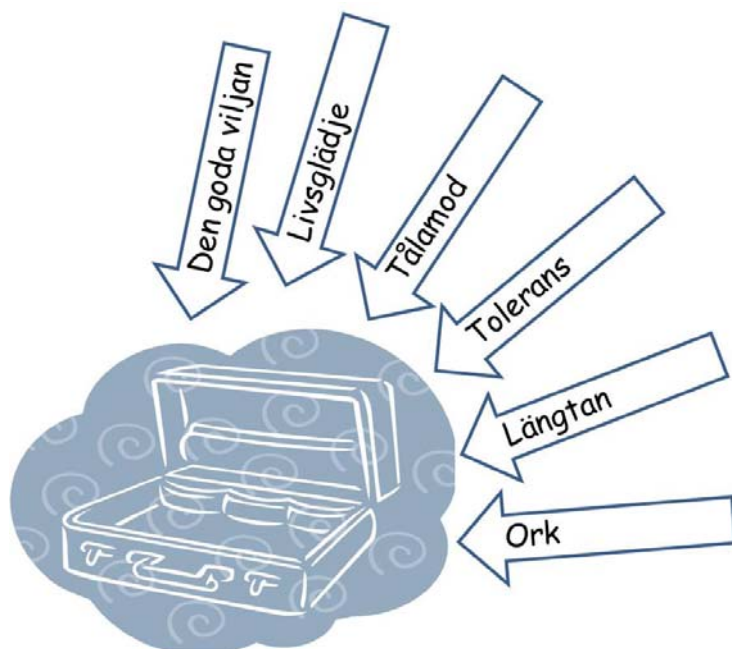
EN RESA MED FÖRHINDER (I tankens kranka blekhet)

Klockan slog några irriterande slag just i det ögonblick jag vaknade. Jag var allt för yrvaken och dåsig för att hinna räkna slagen.

Motvilligt steg jag upp och kom hastigt på att jag måste gå upp på vinden för att hämta kappsäcken som skulle packas för nästa inbokade resa.

Jag är ofta på resande fot, och lever alltid i hoppet att varje ny resa ska bli lika stimulerande och berikande som den förra. Mina förväntningar var därför som vanligt stora.

Kappsäcken ställdes efter en stund åter gapande tom på stolen bredvid sängen och väntade på att fyllas. Efter många resor har den med tiden blivit utbytt mot en mindre, för jag har med åren insett att resorna inte kräver något onödigt, bara det allra nödvändigaste.

Vad var det då som skulle räknas till det allra nödvändigaste? Fortfarande morron-sömnig satte jag mig med en kopp kaffe och ägnade en extra tanke åt det nödvändiga som måste med. Regnrock, paraply och stövlar kanske. Dom persed-larna brukar ju alltid komma väl till pass, och

förra gången hade jag glömt dem alla tre. Men å andra sidan tar de alldeles för stor plats. Jag får nog, som under förra resan, nöja mig

med galoscherna om det skulle bli dåligt väglag. Men galoscher i all ära skyddar ju bara fötterna och inte resten.

Jag försöker erinra mig vad tankarna kretsade kring, när jag nyss öppnade den tomma kappsäcken. Då kom jag plötsligt på, att något jag inte får glömma den här gången, det är en stor portion av *DEN GODA VILJAN*.

Jag söker förtvivlat efter den, och hittar den så småningom undan-gömd längst in i hörnet i nattbordets låda bland annat skräp. Nu åker den fram och ner i kappsäcken som första och största behov. Jag vet att den goda viljan behövs i många sammanhang. Hur besvärande har det inte varit om viljan tryter just då jag önskar hänga med då något spännande är på gång, och jag känner det bekvämast att avstå. I vissa lägen är min vilja svag och lättpåverkad, men vid andra tillfäl-len, är den stark och oemotståndlig.

En annan viktig sak jag inte får glömma är lite stånd mot alla fres-telser som kommer i min väg, så brukar resan bli billigare, samvetet renare och reskassan räcka längre.

En förmanande tanke slår mig mitt under bestyren. Glöm för allt i världen inte burken med *TÅLAMOD!* Under alla tidigare resor har jag alltid förbrukat mera tålmod än jag utrustat mig med. Glömmen jag ta med den burken, då är loppet kört. Förra gången var det *VÄNTAN* som tog allt mitt tålmod. Vad väntan beträffar, så har jag förstått, att den är min ständiga följeslagare. Ingen har någonsin väntat på så mycket som jag. Jag påstår det utan överord. Jag väntar ständigt på bättre tider, på gladare nyheter, på frid och fred på jorden, och av mig själv den goda viljan. Så nog har jag haft bruk för burken med tålmod, alltid.

Jag sätter mig bredvid kappsäcken en stund igen och funderar. Jag undrar om jag ska få plats även för lite *LIVSGLÄDJE!* Den skulle jag önska få packa ner en tjock bunt av lätt tillgänglig efter ena kanten

på kappsäcken. En stor portion livsglädje tillhör det allra nödvändigaste. Dels för att skyla över det jag redan packat ner, men framför allt är det bra att ha som gåva till utvalda medresenärer. På nästan varje resa finns alltid någon som dragit ner mungiporna till ett smalt band som håller hakan på plats, och till dom vill jag gärna dela med mig lite av livsglädjen.

TOLERANS, är också något som jag måste få plats för tillsammans med livsglädjen. Den har varken jag eller andra för mycket av i vanliga fall.

Men hur ska det här gå?

Kappsäcken är ju redan full innan slipsen och kalsongerna är på plats, och jag som har ytterligare ett par viktiga saker som måste få plats. Först och främst den där tjocka bunten *LÄNGTAN*. Jag har sparat på så mycket längtan till den här resan, att den bunten blivit större och tjockare än alla andra.

Hur ofta har jag inte stått vid längtans gårdsgård och sett allt det gröna på andra sidan, men inte kommit över dit, bara för att viljan har saknats. Nu ska den med, och min längtan ska stillas av allt den här resan kan ge.

Det sista som återstår innan jag lägger igen locket, är en stor och tung tegelsten, som heter *ORK*. Tänk ändå så mycket *ORK* man behöver ha när man ska ut på en resa. Orken är den tyngsta klump jag lägger ner i kappsäcken, och jag ska försöka tränga ner den mellan viljan och tålmodet, för att ha den lätt åtkomlig.

Jag sätter mig än en gång, den här gången för att pusta ut. Efter vilan har jag bara att med smärta konstatera, nu kan jag inte få igen locket. Inte ens med min bästa goda vilja går det, och inte ens när jag sätter knäet till och försöker trycka ihop.

Att flytta kappsäcken från stolen och ner på golvet är en omöjlighet. Den går inte att rubba. Som vanligt måste jag börja om från början med att välja och vraka och prioritera.

Den tyngsta klumpen var ju *orken*, och den åkte ur först, och nu var det en lätt sak att få igen locket och ställa kappsäcken på golvet. Men så kom en ny intelligent tanke helt oförhappande och utan förvarning in i min arma skalle.

Om jag inte har plats för ORK i bagaget, då kan det väl kvitta med det andra också. Det var tanken. Jag plockade bort det ena efter det andra, och snart var kappsäcken tom. Den åkte tillbaka upp på vinden igen.

Sen tog jag mig en lämpligt stor klick ur burken med tålamod och satte mig att vänta på tillfället att få packa för nästa resa.

© Göte Ingelman

Bildmakare: Bo Hansson